

Underbilag.

FORENINGEN AF REVALIDERINGSCHEFER

Den 15. november 1972.

Til socialministeren.

Ved skrivelse af 27. oktober 1972 har ministeren tilsendt foreningen det i socialministeriet udarbejdede foreløbige udkast til lov om social bistand med tilhørende kommentarer m.v. med anmodning om, at eventuelle bemærkninger til lovudkastet snarest og senest inden den 20. november 1972 må blive indsendt til socialministeriet.

I denne anledning skal foreningen indledningsvis bemærke, at det ikke indenfor den givne frist har været muligt at foretage en tilbundsående vurdering af det foreliggende lovudkast.

Man må derfor forbeholde sig senere at kunne vende tilbage til en række detailspørgsmål.

Umiddelbart finder foreningen imidlertid anledning til at anføre, at lovudkastet, såvel ud fra sin systematik som gennem formuleringen af dets hovedbestemmelser, indebærer, at princippet om forebyggelse og revalidering får en mere tilbagetrukket plads, end de senere års socialpolitiske debat har givet løfte om.

Det er herudover et gennemgående træk, at lovudkastet indeholder sådanne restriktive og kontrolorienterede bestemmelser, som ikke kan begrundes ud fra hidtidige erfaringer, og som under alle omstændigheder vil belaste forholdet mellem klient og rådgiver.

Man skal specielt pege på, at lovudkastet generelt gør adgangen til at opnå økonomisk bistand i en revalideringssituation afhængig af en transbedømmelse. Dette er et brud med den hidtidige adgang efter revalideringsloven — videreført fra den tidligere folkeforsikringslov — til erhvervsmæssig bistand uden hensyn til økonomiske forhold. Dette kommer således klart til udtryk i den almindelige bestemmelse i lovudkastets

§ 6, stk. 1, hvorefter hjælp til børn under 18 år forudsætter trang hos forældrene. Herved er samtidig det grundlæggende forebyggelsesprincip tilsidesat.

Herudover savner lovudkastet bestemmelser til sikring af, at den erhvervshæmmede klients forudsætninger og langsigtede muligheder tilgodeses i fuldt omfang, herunder i relation til helbred, evner, tidligere beskæftigelse, interesser m.v. Desuden er der ikke i lovudkastet sikret klienten medindflydelse i forbindelse med erhvervsplanlægningen og behandlingen af hans samlede situation. Man må herved anse ønsket om at sikre klienten tryghed og trivsel som det andet grundlæggende element i socialreformkommissionens tanker og forslag for ikke tilgodeset i tilfredsstillende omfang.

Allerede på grundlag af det således anførte er det foreningens opfattelse, at en gennemførelse af det foreliggende lovudkast vil betyde et brud på en mangeårig udvikling, som har været karakteriseret af stadig forbedrede vilkår og udfoldelsesmuligheder for de handicappede. Dertil kommer, at udkastet efter foreningens bedømmelse på afgørende punkter er i strid med socialreformkommissionens konklusioner og samtidig indebærer væsentlige forringelser i forhold til hidtidig tradition, lovgivning og praksis på dette område.

Betænkelighederne ved det foreliggende lovudkast vil ikke blive mindre, såfremt finansieringen af den revalidering, der foregår udenfor institutionerne, forringes ved at afskære forbindelsen til invalideforsikringsfonden, hvor revalideringen i dag har fortrinsadgang til finansiering gennem de til fonden indgåede arbejdsgiverbidrag, eller såfremt refusionsordningen med hensyn til udgifter til revalidering bliver ringere end refusionsordningen for invalidepension.

P. f. v.

Med venlig hilsen

C. G. Kongerslev.